

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

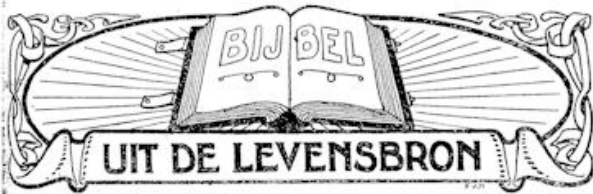
ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES:

JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPÈR, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: Dr. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, Dr. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: REDACTIE „MEISJESLEVEN” te BAARN — Uitgave: UITGEVERSMACHTSCHAAP J. J. BOSCH BZN. te BAARN

Versijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.75 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

JEZUS EN ZIJN DISCIPELEN.

Maar ter vierder nachtwake kwam Jezus tot hen, wandelende op de zee. Matth. 14 : 25.

Stel het u eens goed voor.

Jezus heeft een groote schare gespijzigd; we lezen, dat er vijfduizend mannen waren zonder de vrouwen en kinderen. Die allen zijn verzadigd geworden van vijf brooden en twee visschen. Dan zijn er nog twaalf volle korven met brokken overgebleven.

Dat groote wonder der spijziging hebben de discipelen gezien. En wat lezen we nu van hen?

„Want zij hadden niet gelet op het wonder der rooden; want hun hart was verhard.”

Vandaar is het ook, dat zij, als Jezus straks wéér een wonder zal doen, zich bovenmate zeer verwonderen. Zóó weinig kennen zij Jezus nog maar. Zóó zijn ze gewoon geraakt aan de nabijheid van den one Gods en den Zoon des menschen. Dit is het gevolg van de verharding hunner harten.

Wat moet Jezus nu van Zijn discipelen denken? Want Hij kent ze. Hij doorgront hun hart, Hij weet, hoe ondankbaar ze zijn, hoe ongeloovig zij zijn, hoe verhard zij zijn.

En nu is Hij op den berg alleen.

Stel u het eens goed voor.

Daar, op den berg, zoekt Hij kracht in het gebed. Voor een korte poos heeft Hij de donkere wereld onder zich gelaten, de wereld met haar zonde en schuld. Hij blikte op naar de woning Zijns Vaders.

O, nu rust Hij uit van Zijn vermoeiend werk, van Zijn rusteloos weldoen, van Zijn spreken en leeren en genezen en redden.

Het is Hem goed, te zijn dicht bij den Vader; het is Hem goed, verre te zijn van de menschen.

Stel het u nu goed voor.

Jezus, die rust zoekt, die in Zijn bidden kracht moet ontvangen voor de taak, dien Hij straks weer te volbrengen heeft, slaat toch acht op Zijn discipelen, op Zijn zondige, ondankbare, verharde discipelen. Is dat geen wonder van liefde?

„En Hij zag, dat zij zich zeer pijnigden om het schip voort te krijgen, want de wind was hun tegen.” Hij ziet Zijn jongeren in nood van de baren en Hij is gereed, om te helpen en te redden. Hij ziet in dezen donkeren nacht Zijn discipelen in het donkere hart, dat geslingerd wordt door den storm van ongelooft en twijfel.

Jezus komt tot hen, wandelende op de zee, ter vierde nachtwake.

En dan..... zien Zijn discipelen Hem aan voor een spooksel en schreeuwen ze van vrees.

Dan..... verwonderen zij zich bovenmate zeer over het wonder, waarvan zij getuigen zijn en begripen ze het niet.

Dat is dan de belooning voor Jezus' liefde en zorg. Maar de Heiland blijft zich-zelf gelijk. Hij gaat voort, met liefde te bewijzen, al weet Hij Zijn liefde ook beloond met ondank en ongeloof.

Jezus' liefde is onpeilbaar; de zonde en schuld der discipelen maakt aan die liefde geen einde.

* *
*

Stel het u nu goed voor.

Ook wij zijn soms in nood, als de storm van het ongelooft zich verheft, als droeve gebeurtenissen ons doen vertwijfelen, als de nacht der smart zóó donker is, dat we nergens meer licht zien.

Niemand, niemand kan ons helpen.

O, als het ooit zóó voor u wordt, vergeet het dan niet, dat gij, in nood van de baren, gezien wordt door uw trouwen Heere en Heiland.

Vraagt gij ongelooft, of Jezus ook u ziet? Of Hij ook uw moeite en zorg, uw verdriet en lijden kent?

Vraagt gij misschien, vertwijfelend, of uw ongelooft Jezus' liefde ook te niet doen zal?

Neen, zeker niet. 't Stond er niet best met ons voor, als Jezus alleen maar acht sloeg op geloovige discipelen.

Neen, uw ongelooft verhindert Hem niet, u lief te hebben, maar laat Zijn liefde u verhinderen, om ongelooft te zijn.

Want Hij wil u geloovig en vertrouwend zien.

Hij komt tot u dan, als ge er 't meest behoefte aan hebt. Wijs Hem dan niet af. Laat Hem niet voorbij gaan. En toch, dat doen we zoo gemakkelijk.

God ontnemt u een dierbare. Waarom? Misschien ook, omdat Jezus dáárdóór tot u wil komen.

God doet uw plannen mislukken. Waarom? Misschien ook, omdat Jezus zóó tot u in wil keeren. En dan is het zoo menigmaal, dat wij Zijn komst niet bemerken. Dat wij verblind zijn door den slag, die ons tref.

Dan vragen we, of dát nu liefde is, waar ons ook het liefste ontnomen werd. Dan vragen we oproerig, hoe God zóó met ons doen kan.

En dan zien we Jezus niet, die tot ons komt over de golven van het lijden. Dan vreezen we voor een spooksel, voor een nieuw gevaar, dat ons kan treffen, voor ons leven, dat we nu weer in moeten, terwijl ons hart nog bloedt.

Zie, dan, als de smart komt, als het gevaar dreigt, moeten we uitzien. Dan moeten we uitzien, of Jezus nog niet tot ons komt.

Dan moeten we niet alléén letten op de hooge golven, die ons dreigen, op de zee van smart, die over ons heen sloeg, maar, over de golven heen moeten we uitzien naar Jezus. Want Hij komt zeker; Hij komt tot al Zijn discipelen; Hij komt als de Zijnen Zijn hulp behoeven.

* *
*

Zoo staat dan Jezus' liefde tegenover het verhard-zijn der discipelen; Zijn trouw tegenover hun ontrouw; Zijn hulp tegenover hun ongelooft. Zóó lief heeft Jezus de Zijnen.

Die liefde van den Heiland moet ons in ons ongelooft beschamen, moet ons leeren, niet langer ongelooft te zijn.

Die trouwe liefde moet ons ook leeren, Hem te verwachten, als wij zijn hulp behoeven.

Komt de smart..... Jezus komt er bij. Breekt alles ons bij de handen af..... Jezus komt en..... Zijn komst is ons altijd tot zegen.

Hij stilt den storm, Hij helpt ons de smart dragen, Hij balsemt de wonden, Hij verbreekt de kracht van ons ongelooft.

Zalig, wie Jezus tot zich ziet komen en Zijn komst verwacht. Dan geen schreeuwen van vrees, geen angst voor een spooksel, maar een dankbaar aannemen van Zijn hulp, een zalige ervaring van Zijn liefde.

Dan ook in het hart den blijden jubel: Mijn Heere en mijn God.

K.

Hoofdstuk XI.

„Daar is ze, daar is ze!” juichten Thilda en Loesje, die al wel een half uur voor 't raam hadden staan kijken, en nu in de dame, die bij hen aanbelde, Christien vermoedden.

„Kinders, waar bemoeien jullie je mee? Blijf liever spelen!” zei Hannie.

„Spelen!” herhaalde minachtend Thilda, die zich al groot voelde.

En moeder meende: „Ze zijn natuurlijk nieuwsgierig. 't Gebeurt niet zoo dikwijls, dat we er een nieuwe kennis bij krijgen.”

Loesje wou met Hannie meelopen, om Christien te verwelkomen, maar werd met een: „nee hoor, jij blijft daar!” teruggeduwd door haar oudste zuster, die het bezoek als speciaal haar geldend beschouwde.

„Een anderen keer mag jij eens opendoen, als juffrouw Ter Weele hier wat meer bekend is”, troostte mevrouw. „Maar dan ook niet pruilen nou”, voegde ze erbij.

Christien kwam binnen en werd door Hannie